

Novemberi déjã vu

"Mikor az alacsony égbolt az unalomtól
nyögő lélekre mint fedő nehezedik
és köröskörül a fekete horizontról
ránk éjnél szomorúbb, szörnyű nappalt vetít"
/ Baudelaire /

nem a pályaudvar a befogadott vonatokkal
nem a fülkék fojtott emberszagokkal
savanyú emlékek / csörtető ügyetlenség^{1.}

VANÍLIA élmEKEX^{2.}

NE MENJ EL
mert itt rohadok el

Ott

üvöltöttem az utcán
igazán kínálkozott egy taxi

h a z a ?
v i g y e m

és mindez az állomáson
hosszú egyenes nyíl a szerelvény

utasok
osonnak kontúrok szakadnak
ki

lassan megfogalmazódik

nyITás És Lehetőség

vajon honnan
igen. valóban onnan.
ahol nem En
hanem Ó van.
ott kikerekedett az
ami
most itt van:
" 64 hattyú "

zsákutcába jutottam?
talán kutadba ugrottam?
/ lehetősége egyenlő:
Ezzel is Azzal is. /
kitől tudom meg pontosan
hogyan itt ahol Te vagy
az vajon
hol van?

1. lila szoknyád elfutott
lassan kifogynak a betűk
szótáramból s egy kalapból
húzogatom emlékeimet
a

GÖRCS e l e m e i b e Olvad/t/

2. kínálkozó lehetőség
életérzések újráfogalmazására

mondjuk: héttörpe leng kifakult bugyidon
mellédbújok hideg ágyadon.

hátha mégis
így vihetem
el neked az
időt

egy galagonya bokor alatt
összebújva álmodunk

csöndesen megpihenni idegen utcákon
exhibicionista szobrok árnyékában

n e m
a
t
e
s
t
h a n
e
l a m
k é
i l
d e
o k
k á
l u r

DÜHÜNKET NEM TUDJUK /HOGY/ KIADNI
MAGUNKBÓL.SOKSZOR AZOK ELIEN
IRÁNYUL A KÉPTELENNEK IS TETSZŐ
INDULAT, KIK NAGYON KÖZEL ÁLLNAK
HOZZANK, KIKET EGYSZERŰEN SZERE-
TÜNK! EZEK A FAJDALMAS ÉS IGAZI
MELYENSZÁNTÓ DÜHÖK.

talán legyen ez egy mottó

emlékek^{6.} és a jövő félelme
Az idő múlása teszi felismer-
hetetlenné fejlődésünket,
azaz változásaink tényét. Szor-
rongat és nem enged kamaszos
kalandokra^{7.}. Megpróbál al-
katrésszé degradálni és így
leszel magad is alkatrész,
az "ÜZEM" új munkatársa.
eszköz

6. lo'ogót fúj a szél
sír a döglött veréb
kioldombiztonságiövem

G.A.szásELVtárs
és visszamászok
a géppisztolycsőbe
/ akár egy lövedék /

7. ÁGYTAGÍTÓ

g
y
ó
s
y
s
k
é
r
e
k
e
k
ö
v
e
t
e
l
e
k
e
k
u
t
a
t
o
k

S z a b a d s á g
 a a e í
 kv n k
 a f b
 r i
 a
 n

ügetünk egymás mellett
 kifosztott tekintetünket fújja a szél

 harmadnap i étvágytalanságunk
 csönget konokul
 a fül az erdő felé kacsingat

lusta világítótest támaszkodik
 a sötét vonulatos vállán
 apró gyerekként ugrálsz

HUSVÉTKOR

az állomáson kutattalak
 végre félbeszakadjon az utazás
 összefonódó alakok háttérében
 éreztelek
 ahogy visszafordulsz^{8.}

Két gyönyörű utazás

CAPRI-SZIGETÉRE ÉS A SZAHARÁBA

márc. 20—ápr. 6. a „Saturnia“
 és „Oceania“ óriásmotorhajókkal,
 a szárazföldön pompás luxusautó-
 carokkal és luxusszállodákkal

8. /.../
 néhány vörösszárnyú galamb
 belső lüktetésem irányába kitér
 néhány vörösszárnyú
 perc fészket rak a homlokomon
 néhány
 emlék lecsúszik agykérgemről a mélybe
 /.../
 néhány vörösszárnyú galamb ül torkomon
 s kimeredt héja-szemükben visszafelé nyílik egy folyosó

/ néhány vörösszárnyú galamb ül torkomon /

Szemeidből könnyek folynak egy harmadikba
és néhány megjegyzés

hullámok kísérték mozdulatát, a régi kastély falait
elhagyta. Ott megnálnak az ántatlanságért küzdők.
szerelme, melyre oly búske volt, időhoz láncolt pallosként
zenél az éjszakában.

amint biztosan tudom
mint fogom a következő szó kezét
bevezetlek az eddig sárkánybőrrel takart birodalomba
mely az örökség súlyos terheként
vállamba mélyeszi aranyporos véres körmeit
talán kezdhetsz így
egy éjszaka szerelemről árulkodó dialógusát
minden szabadságot biztosító
korlát nélküli grammatikai némasággal
képek között képpé válva
szakadt homlokba szorított gondolatban
fél lábbal mondjuk benned

s te kikanyarodsz az útra
felfénylő kilométerkő
madarak tollában fészkelődő
torokba kívánczó folyamatos szöveg
az éjben hiány-fogócskák
a sötét végtagjain növekvő reggel
fűszeres homályában
falhoz vágott colás üveg a költő
neki nincs immár kihez fordulnia
önmaga véggörbében egyensúlyoz igaz szavakért
az évek nyomorult abc konstrukciói döglődnek

halak fűtik a hétvégi tengert
magas kamatú biológiai kölcsön a szerelem
érezhetem vesztesként a víz forró csókját
mellettem libbenő csónak rejti tested
a Nap vakító mérget szemembe vigyorogva
melled közé lapoz mások után kutat

nyitottak a szirmok
illatodként légnemű lesz a minden
kar nélkül fognalak szemmel
némaságban táncsal hívnalak
vakságban unhatatlan horizont
szívemen stigmát ejtő

tarkómra simítom elutazásom napját
végig a hátamon kezed sínpárján remegés
az idő kicsinyes hóhéréként kettémetszi jövőnk
még hajadon az utolsó szó nyoma
valami késként megáll
újra fűtyül az éj úrzenét
állomásod ablakában
gyertyáddal fogott idegen arcot bitorolsz
s nem várod a további vonatok érkezését

*ezek a szavak, elvetélt versek, műtöböl kimentett maradványai,
örizetlenül futkosnak. pántok nélkül. a hozzájuk legkedvesebb homlok
mége bújnának. ott forgódnak nap mint nap. reménykednek
hogy elhagyva, a túlsó mögött fogott tündér tetemét valaha
ők is verssé << épülhetnek, szépsülhetnek >>*